

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník IX.
Júl
2006

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 7

Cyril a Metod

V rádiu sa pýtali cestovateľky, či aj v Solúne sú sochy Cyrila a Metoda, či sú to aj pre Macedónčanov slávni ľudia. Povedala, že nie. Tam je slávny len Alexander Veľký – dobyvateľ, ten tam má sochy, ale o tých to učencoch tam skoro nevedia. To je asi údol veľkých ľudí, ktorí opustili svojich kvôli niekomu cudziemu. Pre nás sú slávni a ešte viac cenní. Vďačíme im za veľa. Už sa to stalo u nás skutočnými slávnosťami. A to je dobre. Na mnohých miestach sa stretávajú ľudia na podujatiach. civilní rečníci asi viacej pripomenú význam sv. Cyrila a Metoda pre kultúru, v kostoloch zas viacej počujeme o viere a ich význame pre našu vieru. Oboje ide spolu a oboje je potrebné.

Históriu asi poznáte, ako veľkomoravské knieža Rastislav žiadal od byzanského cisára Michala III. niekoho, kto by vedel v reči ľudu hovoriť a zvestovať vieru. Títo dvaja ľudia dosiahli taký úspech, aký môžeme len obdivovať a závidieť. Priniesli aj vieru, ale aj kultúru – vlastne im ďakujeme, že sme sa udržali ako civilizovaný národ, že

máme svoju reč a teda aj identitu, dokonca sa na krátky čas vtedy stala staroslovienčina svetovým jazykom – hodným použitia v liturgii ako jeden zo štyroch jazykov.

Ján Pavol II. sa zamýšľal nad ich úspechom v encyklike *Alostoli Solorum*. Ich úspech pripisuje dvom veciam:

1. nešli v svojej sile, s vedomým svojich možností a geniality. Je to asi pravda, aspoň ak pozrieme na povahu Cyrila - to nebol človek, ktorý by to chcel robiť. Dnes by sme ho zaradili niekam ku vedeckým typom – chcel byť v kláštore, venovať sa knihám. Nebolo jeho cieľom získať slávu, ale išiel, poslúchol a pre nás to bolo veľmi cenné. Že nie len vo svojej sile ideme aj my, to si často pripomíname aj tu v kostole. Biblia je toho plná - že nestačí váš tréning, vaša genialita, vaša ochota... víťazstvo dáva len Boh.

2.. Druhú vec, ktorú pápež pripomína, že išli s porozumením. Boli pripravení rečovo. Priniesli už so sebou prvé preklady písma. To nie je maličkosť. Veď len pre-

(dokončenie na 6. strane)

Čnosti

Starostlivosť

Prvé stretnutie medzi Karolom Wojtylom a Pátrom Piom sa uskutočnilo v roku 1947. 27-ročný Poliak, práve vysvätený za kňaza, cestoval do San Giovanni Rotondo v nádeji, že sa mu u tohto v celom svete známeho kapucína podarí vyspovedať. O čom presne títo dvaja hovorili ostane tajomstvom. Avšak o tomto stretnutí vznikla jedna zbožná legenda, ktorá hovorí, že „stigmatizovaný páter“ predpovedal mladému kňazovi z Krakova, že sa raz stane pápežom a že bude proti nemu spáchaný pokus o atentát.

Neskôr, keď bol Wojtyla pomocným biskupom v Krakove, bol *hlboko ustarostený* o istú ženu svojej diecézy, ktorú dobre poznal. Bola to Dr. Wanda Poltawska. Lekári jej pred časom zistili rakovinu hrdla. Bolo nevyhnutné podrobiť sa náročnej lekárskej procedúre.

Biskup Wojtyla si v *snahe pomôcť jej* spomenul na tohto talianskeho pátra, ktorému sa pripisovalo množstvo duchovných i telesných divov. Pátrovi Piovi poslal list, v ktorom ho prosil o zásah: „Ctený otče, prosil by som Vás o modlitby za 40-ročnú matku štyroch dcér v Krakove, v Poľsku, ktorá počas vojny strávila 5 rokov v koncentračnom tábore a teraz je vo veľmi ťažkom zdravotnom stave. Hrozí jej nebezpečenstvo, že zomrie na rakovinu. Pomodlite sa, aby Boh, na orodovanie Najsvätejšej Panny udelil svoje milosrdenstvo jej i jej rodine. Vďačný v Kristu, Karol Wojtyla.“

O 11 dní neskôr Páter Pio dostal znova list od biskupa Wojtylu: „Ctený

otče, tá žena žijúca v Krakove, v Poľsku, matka štyroch malých dcér bola 21. novembra, tesne pred svojou operáciou náhle uzdravená. Bohu nech je vďaka! Aj vám, ctený otče, vyjadrujem svoju veľkú vďaku v mene jej manžela a celej rodiny. V Kristu, Karol Wojtyla.“

Poltawska sa neskôr stala riaditeľkou Inštitútu pre manželstvo a rodinu v Krakove a poradkyňou pápeža Jána Pavla II v otázkach manželstva a rodiny. Napísala aj knihu s názvom *Mám strach z vlastných snov*, v ktorej rozpráva o svojej brutálnej internácii v koncentračnom tábore v Ravensbrücku. Jej kniha je, podľa autora jednej recenzie „zábleskom ľudského heroizmu, svetlom ľudskosti žiariacim v desivej tme.“ Je v nej vyjadrený strašný kontrast medzi postojom lásky a starostlivosti jej samej a postojom nacistov, ktorí sa voči nej a iným správali *bez najmenej štipky ľudskosti*.

Nemať o ľudí záujem, *nepostarať sa* o nich svedčí viac než čokoľvek iné *o neludskosti človeka*. Starat' a zaujímať sa o iných je vec taká podstatná pre ľudskú podstatu, že v skutočnosti sa môže dať medzi tieto dve veci rovnítko: byť človekom znamená mať snahu (po)starat' sa, byť ľudskou osobou znamená mať o iných záujem. *Postarať sa znamená prejavit' svoju ľudskosť. Tým najpravejším menom človeka je „Starostlivosť“*.

Základným problémom so starostlivosťou je, že mnohí ju pokladajú za drinu a otročinu. O tom niet pochybností, že starat' a zaujímať sa o niekoho môže byť občas pre človeka aj dosť nepríjemné a že nás to bude stáť veľa času a energie. Neochota a nezáujem o iných je preto veľmi bežná. To je dôvod, prečo si Matka Tereza mohla dovoliť povedať, že najväčšou chorobou sveta nie je tuber-

kulóza alebo malomocnosť, ale to, že sa cítime nechcení, nemilovaní a že máme pocit, že sa o nás nikto nezaujíma a nestará.

Často počujeme ospravedlnenie, že ľudia majú dosť práce so sebou samými, nieto sa ešte postarať o niekoho iného. Ak máme problémy sami so sebou, potom by sme nemali zabúdať na jedno zo základných kresťanských posolstiev, o ktorom opakovane svedčia tí, ktorí mali možnosť dotýkať sa trpiacich. Takmer všetci hovoria zhodne to isté: „Myslel som si, že to robím pre nich. No nakoniec som zistil, že to robím pre seba samého.“ Pravda je jednoducho takáto: Ak pomôžeme zdvihnúť beznádej svojich bratov a sestier, do našej vlastnej tmy zasvitne svetlo.

Ľudia, ktorí nikdy nie sú schopní postarať a zaujímať sa o iných, nikdy nepochopia ani to, ako je možné, že by sa niekto mohol o iných nezištne starať. Ten, čo nikdy v živote nezakúsil, čo to je postarať sa o iných a myslieť aj na iných, nevie uveriť, že vo svete je možné budovať aj dobro a že je veľa ľudí, ktorí dávajú nezištne, rozdávať sa iným bez toho, že by čosi čakali naspäť.

Ako sa stať človekom starostlivosti? V prvom rade je to vec výchovy. Deti vedíme k tomu, aby sa starali napr. o zvieratko. No starostlivosť o zvieratko nemôže stačiť. Aj mnohí dospelí skončia len pri zvierati, pretože zviera bezvýhradne prijíma ich starostlivosť a je bezvýhradne vďačné. Človek vie byť aj nevďačný, často si ide inou cestou, než by sme si to my želali. No práve v tomto je hodnota starostlivosti: *naša starostlivosť nemôže byť zameraná na uspokojovanie našich potrieb, ale je zameraná na potreby iného*. Preto starostlivosť o zvieratko sa musí postupne pretransformovať do

starostlivosti o človeka. Iba vtedy je vyjadrením našej ľudskosti.

Človek, ktorý sa stará, musí mať vybudovaný *oporný systém*, ktorý ho bude sprevádzať cez obdobia kríz spôsobených nevďačnosťou ba i hrubozrnnosťou zo strany tých, ktorým pomáha. V tom nám najlepšie pomáha naša *viera*, ktorá nás neustále upozorňuje na podstatu. Ďalej naša *modlitba*, kde si v dialógu s Bohom riešime svoje frustrácie a čerpáme silu. A tiež aj opora našich *priateľov*, ktorí majú rovnaké zameranie.

Starostlivosť nedovolí, aby sa utrpenie – či už v sebe alebo v iných – stalo prekážkou v láske. Je to čnosť, ktorá umožňuje láske prekonať svoju prvú a najťažšiu prekážku, a to ťarchu a nepohodlie. *V tomto zmysle je starostlivosť čnosťou, ktorá sa najviac podobá na lásku*. Samozrejme, starostlivosti môže byť aj priveľa. Tak, ako pri každej čnosti je dôležité *zachovať mieru* a mať silný cit pre rozlišovanie. Kedy je starostlivosť láskou a nie obťažovaním druhého? Vte-dy, keď tomu druhému *dá slobodu našu starostlivosť prijať alebo ju odmietnuť*. Keď človek, ktorý sa stará, nestará sa preto, lebo to sám potrebuje, ale keď to potrebuje ten, o koho sa staráme. Iba vtedy je starostlivosť autentická. A preto starostlivosť ako prejav lásky bude vždy vecou obety. A ako taká nebude nikdy samozrejmá. Starostlivosť a záujem o druhého bude vždy skutkom heroizmu.

Podľa Milan Bubák SVD:

Úvahy o čnostiach
spracovala Alena Baranovičová

Najdôležitejšia vec v živote je
nebať sa byť ľudský.

Pablo Casals

Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

Johann Baptist Metz

(1928) - Politická teológia

Johann Baptist Metz sa narodil v roku 1928 v Auerbachu. V roku 1954 bol vysvätený za kňaza, v roku 1963 ako 34-ročný sa stal ordinárom pre fundamentálnu teológiu v Münsteri, kde potom učil a pôsobil 30 rokov. Nechajme jeho samého hovoriť o jeho osobnostnom i teologickom vývine:

„Pochádzam z pra-katolíckeho malomesta. Kto prichádza odtiaľ, prichádza veľmi zďaleka. Vyzerá to, ako by sa nenarodil pred päťdesiatimi rokmi, ale niekde na konci zapadajúceho stredoveku. K všeličomu som sa musel zdĺhavo prepracovávať, všeličo som musel namáhať obhajovať, čo iní, čo spoločnosť, ako sa zdá, už dávno objavili a už dlho so samozrejmosťou praktizujú: napr. demokraciu v každodennom živote, pravidlá zaobchádzania s konfliktom aj v rodinnom živote a pod. Mnoho z toho pôsobilo na mňa cudzo a zostalo mi vlastne cudzie navždy.“

Neskôr v jednej zo svojich prednášok hovorí:

„Ku koncu vojny ma, 16-ročného, vytrhli zo školy a strčili do vojska. Po krátkom výcviku vo Würz-burských kasárňach som sa ocitol

na fronte, ktorý už vtedy prenikol do krajiny cez Rýn. Naša jednotka spočívala iba z mladých ľudí, bolo nás vyše sto. Jedného dňa ma veliteľ jednotky poslal s hlásením na velenie. Blúdil som celú noc cez rozstrieľané, horiace dediny a osadlosti, a keď som sa ráno vrátil k mojej jednotke, našiel som iba mŕtvych, len samých mŕtvych, pobitých kombinovaným útokom stíhačiek a pancierových vozidiel. Všetkým tým, s ktorými ma ešte deň predtým spájali detské strachy a smiech, mohol som teraz hľadiť iba do vyhasnutých, mŕtvych tvárí. Nespomínam si na nič, iba na nemý výkrik. Tak sa cítim ešte aj dnes, po tejto skúsenosti sa mi rozpadli všetky detské sny. V mojej silnej bavorsko-katolíckej socializácii s nepriestrelnou dôverou sa objavila trhlina.“

Dôsledky tejto skúsenosti Metz potom opisuje takto:

„Čo sa stane, keď s tým človek nejde ku psychológovi, ale do cirkvi, a keď si tieto nezmierené spomienky nenechá vyhovoriť ani od cirkvi ani od teológie, keď chce spolu s nimi veriť, spolu s nimi hovoriť o Bohu?“

Tieto skúsenosti z môjho života ovplyvňujú moju teologickú prácu dodnes. Kategória nebezpečenstva zaujíma v nej centrálné miesto. Moju teologickú prácu preniká zvláštna citlivosť na otázku teodícey, teda na otázku Boha zoči-voči utrpeniu sveta, „jeho“ sveta. To, čo sa neskôr bude nazývať „Politická teológia“, má svoje korene tu: reč o Bohu obrátená k utrpeniu. Kto hovorí o utrpení v Ježišovom zmysle, ten musí počítať s tým, že sa nešťastie iných dotkne jeho vlastných istôt.“

A ďalej zdôrazňuje:

„Ako červenú niť mojej životnej cesty možno vidieť memoria passionis, čiže pamäť utrpenia, pripomínanie cudzieho utrpenia, ako základnej kategórie kresťanskej reči o Bohu.“

Tzv. nová politická teológia, ktorú je J.B.Metz zakladateľom, zdôrazňuje zásadné znepokojenie teológie otázkou utrpenia iných – dokonca utrpenia nepriateľov. Politická teológia sa vážne zaoberá otázkou záchranu nespravodlivo trpiacich, utláčaných, ale aj mŕtvych a usmrtených. Centrálny motív Metzovej teológie možno zhrnúť týmito jeho slovami:

„Patrím k tej generácii Nemcov, ktorí sa len pomaly – veľmi pomaly – naučili seba chápať ako generáciu po Osvienčime, a ja som sa v mojom spôsobe, ako som pestoval teológiu, podľa mojich síl pokúšal z toho zložiť

účet. Osvienčim pre mňa znamenal hrôzu, ktorá prekračovala všetku dôverne známu teológiu, hrôzu, pred ktorou sa každá na situácii nezávislá reč o Bohu musela odhaliť ako prázdna a slepá. Jestvuje vôbec, pýtal som sa, Boh, ktorého by bolo možné uctievať chrbtom otočený k takej katastrofe? Prečo na dnešnej teológii tak málo, alebo dokonca vôbec nevidieť túto katastrofu – ako ostatne i celé dejiny utrpenia ľudstva?“

Teológia, ako sa nazdáva Metz, spôsobuje, ak ju berieme vážne, zmenu kritérií nášho nazerania, zmenu vnímania utrpenia iného človeka. Dlhým štúdiom a premýšľaním nad svojimi otázkami sa Metz prepracoval k tomuto morálnemu apelu, ktorým ukončíme prierez jeho teologickej biografie:

„V našej cirkvi sú dôležité práve tie iniciatívy k nasledovaniu, ktoré čelia nebezpečenstvu, že sa zo sociálnej pohodlnosti staneme zmeštiačtým náboženstvom, ktorému je skutočné utrpenie chudoby a núdze, spoločenského stroskotania a sociálneho zneváženia príliš cudzie, ktoré sa na toto utrpenie pozerá len cez okuliare a kritériá blahobytnej spoločnosti. Kresťanstvo totiž nie je primárne náuka, ktorú je treba podľa možnosti aktuálne vyložiť, ale je to **predovšetkým prax, ktorú treba radikálne žiť.**“

(podľa P.Z. '98
spracovala A.H.)

*Zdá sa mi, že veľké priateľstvo
je najkrajší vzťah
a že môže človeku vyplniť život.*

M.Figuli

Cyril a Metod

(dokončenie z 1. strany)

čítanú Bibliu máme asi málokto. A robiť preklad...! Ale nejde len o rečovú prípravu. Dnes sme na tom lepšie, keby sme veľmi chceli, tak sa dostaneme ku ktorémukoľvek jazyku, môžeme sa ho učiť. A zväčša by sme sa aj trochu dorozumeli – o to vieme povedať aj v cudzích rečiach. Vo väčšine učebníc jazykov je napísané niečo na spôsob *Englis is eazy* – angličtina je ľahká. A opakujú vám to, aby sa vám to dostalo do podvedomia. Nie je to celkom tak, naučiť sa jazyk je drina, ale v tom nie je hlavný problém. Oveľa silnejším problémom je však skutočné porozumenie. A tu sa náš svet neraz priznáva, že ho až tak veľa niet. Môže sa to stať dokonca medzi rodičmi a deťmi (možno trochu viac v mestách), keď sú deti už vychovaní úplne inou kultúrou, majú iné hodnoty, dokonca slovník, ktorému stará mama ani nemôže rozumieť. Často sa pripomína, že ľudia dnes sa nevedia dohovoriť na spoločnej pravde, že je všetko relatívne. A aj štatistiky rozvodovosti prinášajú pochybnosť, či si naozaj rozumieme, či sa poznáme – ako by sa mohlo toľko manželstiev rozpadávať, keby sme nemali problémy s porozumením? Po apoštoloch Cyrilovi a Metodovi zostáva veľká výzva, že sa musíme snažiť zvyšovať porozumenie. Nie to cudzojazyčné, ale porozumenie medzi ľuďmi, ktorí žijú v tom istom priestore

Cyril a Metod zvýšili kultúrnu úroveň nášho národa. A to je tiež úloha pre nás. Tiež nám náš svet neraz pripomína, že kultúra klesá. Asi sa neurazia ani umelci, keď povieme, že sú to len výnimky umenia, ktoré naozaj dvíhajú. Ľudia bežne hovoria o tom, ako

upadá kultúra jazyka, vyjadrovania. Sme v takej dobe. Ale sme aj povolani, aby sme sa trochu pokúšali to nedopustiť. Na zvyšovanie kultúrnej úrovne niekedy stačí málo. Jeden príklad: muž, ktorý robil dlhé roky v Rakúsku sa u nás chcel stať podnikateľom. Prenajal si malú reštauráciu. ale dlho mu trvalo, že sa nevedel zmieriť s nezájmom svojich zamestnancov a s tým, že nevideli maličkosti – napríklad nikoho netrápila nepokosená tráva, že nie sú na stole živé kvetiny... (možno trochu pre nás aj nezvyčajné na reštauráciu). Začal sa o to starať sám. Asi aj tieto malé detaily mu pomohli získať vlastnú klientelu. Maličkosť, bez ktorej by sa dalo žiť, ale predsa pre človeka, ktorý bol zvyknutí na iné, niečo bez čoho to nejde. Maličkosť, ktorá vychováva a zvyšuje úroveň.

Cyriľovi a Metodovi ďakujeme za veľa, ale ešte stále sme im aj veľa dlžní.

Peter Cibira

Svätí Andrej-Svorad a Beňadik pridávajú k vášmu duchovnému dedičstvu ďalší hlas, ktorý poukazuje na Boha, na miesto, čo mu patrí, na dôležitosť duchovného života a modlitby. Kráčajte ďalej, milovaní, bránou vyoranou týmito dvoma svätcami!

Ján Pavol II.

Láskavý Bože, na Tvoje vnuknutie svätí Andrej-Svorad a Beňadik sa odobrili do ticha samoty, aby ti modlitbou, prácou i mlčaním dokonalejšie slúžili; na ich orodovanie pomôž aj nám uprostred hluku tohto sveta započúvať sa do tvojho hlasu a dôsledne plniť tvoju vôľu.

Skrze Krista, nášho Pána. Amen

MLATBA

Za včas rána
 Vedúci strojník vstáva
 Do parného stroja (donfovice)
 Drevom a uhlím oheň vytvára
 Vodu v kotle v parnom stroji zohrieva
 Paru v parnom kotle vyrába.

Parometer na kolte ukazuje
 Pary je už dosť v kotly natlačenej
 Otvára strojník pákou ventily
 Do pohybu dáva stroj (donfovicu), i
 mláčačku
 Zapíska, na píšťalke oznamuje
 Mlatci do práce nastupujú.

Parný stroj donfovica postenáva
 A mláčačka svoju notu si vyhráva
 Bubon berie si steblá slamy, pšenice, raži i
 jačmeňa
 Drví klasy obilné i slamu
 Obilie sa na sitách triedi a čistí
 Slama po trasákoch sa pohybuje
 Slamár slamu na stoh vztáhuje.

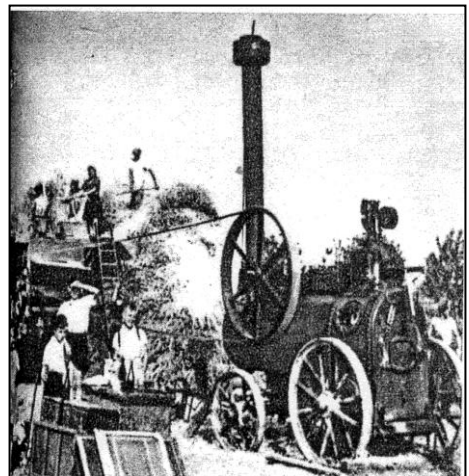
Parný stroj si občas zapíska
 prebytočnú paru vypúšťa
 Gazda a strojmajster si pochvaľujú,
 Že klasy slamy sa dobre vymlátili
 Zrno čisté, suché vrecia naplňajú.

Zapíska strojmajster píšťalou na stroji
 A oznamuje mlatcom, že sú tu (frištuky),
 desiata
 Gazdiná prináša jedlo a gazda
 občerstvenie
 A do ďalšej práce posilnenie
 Po desiatej mlatba, práca pokračuje.

Príde obed, olovrant (nešpory)
 A mlatba večer sa už skončila
 Gazdiná oldomáš pre mlatcov urobila
 Gulášom, perkeltom a koláčmi hostila.
 Gazda občerstvenie zabezpečil
 Pivom, vínom mlatcom smäd uhasil.

Naposledy po skončení práce i oldomášu
 Gazda poďakoval mlatcom
 I strojným majstrom,
 Stojmajstri a mlatci gazdovia a gazdiné
 Za jedlo a občerstvenie
 Naposledy spoločne poďakovali Pánu
 Bohu
 Za dobré zdravie a počasie.

J.G.

mlatba, foto z r. 1931

VÝROČIE ZBORU A MEMORIÁL

Prvý dobrovoľný hasičský zbor v Košolnej bol založený už v roku 1908. O jeho činnosti a menách členov nevieme takmer nič. Jedným z konsolidačných úsilí po vzniku Československej republiky bolo aj nariadenie, v ktorom Ministerstvo s pl-nou mocou pre správu Slovenska už 23.augusta 1921 upozorňovalo všetkých županov na nedostatočnú ochranu pred požiarmi a na nutnosť budovania hasičských zborov. Na celoštátnom zjazde Československého dobrovoľného hasičstva v Trenčíne 6.augusta 1922 založili Zem-

skú hasičskú jednotu na Slovensku, OHS vznikla v Trnave 1.marca 1924. Nastalo oživovanie starých a zakladanie nových hasičských zborov.

DHZ v Košolnej vznikol 5.júna 1926 s 20 zakladajúcimi členmi. Medzi nimi boli Ludovít Miklošovič, František Greguš, Martin Tomašovič, Alexander Jankto, Michal Hanakovič, Augustín Klokner, Jozef Šajda, Pavol Rybár, František Treflík, Jozef Jakubčík, Jozef Potočný, Jozef Hrčka, Gejza Rehák a ďalší. Prvým veliteľom sa stal správca

miestnej školy Karol Borecký, ktorý túto funkciu zastával do roku 1929. Ďalšími veliteľmi boli 1930 – 1932 Martin Tomašovič, 1933-1959 František Treflík, 1960 – 1964 Karol Potočný, 1965-1966 Viliam Izakovič, 1967-1990 Ján Bartoš, 1991 – dodnes Ľubomír Tollarovič. Miestna organizácia v roku 1955 postavila tri súťažné družstvá, ktoré sa s veľkým úspechom zúčastňovali na okresných a krajských súťažiach. Veliteľom družstva mužov bol Ján Bartoš, žiakov Jozef Klokner a družstvo dievčat viedla k úspechom Lýdia Šajdíková. Začiatkom šesťdesiatych rokov mali požiarnici motorovú striekačku PS – 6, neskoršie PS – 8, DS – 16, PS – 12, ku ktorej bolo pridelené vozidlo T-805. Od roku 1981 má tunajšia organizácia pridelené vozidlo CAS-25. Novú budovu požiarnej zbrojnice požiarnikom odovzdali do užívania 29.augusta 1971. K dnešnému dňu má DHZ Košolná v užívaní nasledovnú techniku:

CAS-25 – 3500 l vody + 500 l penidlo
 PS-12 – 2 ks s obsahom motora 1200 cm³
 PS-12 R/1 s obsahom motora 1500 cm³

Oslavy 80.výročia založenia DHZ začali 7.5.2006 o 10.³⁰ hod slávnostnou svätou omšou, ktorú celebroval vdp. Mgr. Peter Cibira. Na svätej omši sa zúčastnili, okrem domácich hasičov i pozvaní z okrsku Suchá nad Parnou. O 14.³⁰ hod. sa zúčastnení a pozvaní hostia zišli na slávnostnom posedení v kultúrnom dome. Bol podaný obed a občerstvenie. Príhovor z minulosti a súčasnosti predniesol veliteľ DHZ Košolná Ľubomír Tollarovič. K príhovoru sa pridali starosta obce Martin Halaksa, riaditeľ DPO v Trnave Ján Blažo, celé stretnutie moderoval JUDr. Milan Tolla-

rovič. Prestávky kultúrnym programom vyplňala rodina Mazúrová, o hudbu sa postaral František Volner. Pri tejto príležitosti boli 8 členovia odmenení medailou za príkladnú prácu a 2 nečlenovia, bývalá starostka Agneša Behúlová a starosta obce Martin Halaksa, medailou za mimoriadne zásluhy.

Po tomto slávnostnom výročí sme sa zúčastnili 13.5.2006 na pohárovej súťaži na Borovej, kde HD dievčat získalo 1.miesto a HD chlapcov 3.miesto. Dňa 27.5.2006 sa u nás konal 5.ročník Memoriálu zaslúžilého člena DPO SR Jána Bartoša. Na túto súťaž bolo pozvaných 9 HD mužov a 3 HD dievčat. Tento memoriál uskutočňuje v spolupráci DHZ Košolná aj rodina Bartošová. Na 1.mieste HD dievčat sa umiestnili HD Špačince, 2.miesto HD Košolná, 3.miesto HD Suchá nad Parnou. Muži 1.miesto HD Košolná, 2.miesto HD Špačince, 3.miesto HD Suchá nad Parnou.

Okrsková previerka pripravenosti DHZ
 v Suhej nad Parnou 3.6.2006
 foto: Peter Spusta

Prvoprijímajúce deti mali za domácu úlohu napísať slohovú prácu s témou: Deň môjho prvého svätého prijímania. Tieto práce sa nám dostali do rúk. Tým sme mali ťažkú úlohu, pretože sme museli vybrať jednu. Publikovanie by si však zaslúžili úplne všetky. A to nie len kvôli radosti pre deti, ale preto, že svojim posolstvom môžu obohatiť aj nás. Prevziať všetky však nebolo možné, preto sme vybrali nasledujúcu. Ostatným prvoprijímajúcim sa ospravedľujeme, ale želáme im, nech neprestanú vnímať svoje pocity a dávať ich na papier. V budúcnosti radi také veci uverejníme.

Ježiš v mojom srdci

Na prvé sväté prijímanie sme sa s pánom farárom pripravovali celý školský rok. Učili sme sa a rozprávali, pomáhali nám aj pani učiteľka a doma aj mama. V kostole sme potom nacvičovali čítania, ako sa máme správať, čo máme robiť. Niekedy to bolo aj trochu zábavné. Keď prišla sobota a išli sme s mamou na spo- ved', trochu som sa bál, ale zároveň som sa aj tešil.

kresba: Zuzana Lehotová, Suchá nad Parnou

Mamu som stále otravoval, aby mi povedala, čo mám kedy hovoriť. Keď sme odchádzali naspäť k autu povedal som mame, že dnes mám malý sviatok a zajtra veľký sviatok. Počasie nám trochu nevyšlo, ráno pršalo. Ale pán farár povedal, že to Pán Boh spojil nebo so zemou a praje nám šťastie. Páčila sa mi rozprávka, ktorú pán farár rozprával. Bola o dedkovi a babke, keď sa najviac potrebovali. Tiež sa mi páčilo spievanie s pánom farárom, keď nám hral na gitare. Ale najviac som sa tešil na hostiu, aj keď to víno sa mi nepáčilo, lebo bolo horké aj kyslé. Mal som dobrý pocit a cítil som lásku k Ježišovi. Bol to môj veľký deň.

Matúš Domorák,
Dlhá

Apoštolát modlitby na mesiac júl:

- **Všeobecný:** Aby spoločnosť poskytla potrebnú pomoc všetkým väzňom, osobitne mladým, a aby im tak pomohla znovu objaviť zmysel ich vlastnej existencie.
- **Misijný:** Aby rôzne etnické a náboženské skupiny v misijných územiach žili v mieri a spoločne budovali spoločnosť inšpirovanú ľudskými a duchovnými hodnotami.
- **Úmysel KBS:** Dedičstvo otcov, zachovaj nám Pane. Nech nám naši apoštolí svätý Cyril a svätý Metod vyprosujú pravú vieru, pevnú nádej a dokonalú lásku v Bohu a blížnemu.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PŠČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.

Zodpovedný redaktor:
Mgr. Peter Cibira, administrátor
Grafická úprava: Ing. Peter Spusta

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98

Cena: dobrovoľný príspevok

jún v našej farnosti

Zosnulí:

- + 25. 5., Pavel Martinkovič, Suchá, 58.r.
- + 31. 5., Martin Popovič, Suchá, 87.r.
- + 18. 6., Anna Cisarová, Suchá, 84.r.
- + 21. 6., Anna Janigová, Zvončín, 81.r.

Pokrstení:

- *15. 1. 2006, Tamara Benkovská, Trnava
- *24. 5. 2006, Martin Zimmermann, Košolná
- * 6. 5. 2006, Marcel Benko, Suchá

Sviatosť manželstva uzavreli:

- 4. 6. Lucia Lančaričová a Kamil Matejkovič
- 10. 6. Adriana Hazuchová a Marián Hájiček
- 17. 6. Iveta Amrichová a Daniel Burda

Výročia, významné cirkevné akcie

1.7. - výročie smrti arcibiskupa Mons.
Eduarda Nécseyiho (1968), Nitra

11.7. - biskupská vysviacka Mons.
Andrej Imrich, pomocný biskup
(1992), Spiš

16.7. - biskupská vysviacka Mons.
Viliam Judák (2005), Nitra

17.7. - sviatok blahorečeného
mučeníka biskupa Pavla Petra Gojdiča

20.7. - biskupská vysviacka Mons.
Jozef Zlatňanský, býv. sekretár
Interdikasteriálnej komisie pre Cirkev
vo východnej Európe (1997),
Bratislava - Trnava

26.7. - biskupská vysviacka Mons.
Štefan Vrablec, emeritný pomocný
biskup (1998), Bratislava - Trnava

27.7. - biskupská vysviacka Mons.
František Rábek, vojenský ordinár
(1991)

27.7. - biskupská vysviacka Mons.
Štefan Sečka, pomocný biskup
(2002), Spiš

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na júl

(Rozpis sv. omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

Sv. omše v týždni

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda;

17.00 - Zvončín - štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. júla – 1. sobota v mesiaci

7.30 - Suchá

2. júla – 13. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

10.30 – Suchá, omša v Ružovej doline

5. júla – Cyril a Metod,
slovanskí vierozvestovia

7.30 - Zvončín; 9.00 –Košolná;

10.30 - Suchá

7. júla – 1. piatok v mesiaci

7.30 - Košolná 18.00 - Suchá

9. júla – 14. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

16. júla – 15. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

23. júla – 16. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

26. júla – Joachim a Anna, patróni kostola

17.00 - Zvončín; 18.00 - Suchá

30. júla – 17. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a **9.00** - Suchá;

10.30 - Zvončín - slávnosť patrónov
kostola, hody

Júl 2006

Obdobie cez rok

So **1** Oliver Plunkett, biskup, mučeník

Ne **2 13. nedeľa v cezročnom období**

Po **3** Tomáš, apoštol

Ut **4** Alžbeta Portugalská

St **5** Cyril a Metod, slovanskí vierozv.

Št **6** Mária Goretti, panna, mučenica

Pi **7** Anton Mária Zaccaria, kňaz

So **8** Akvila a Priska

Ne **9 14. nedeľa v cezročnom období**

Po **10** Libuša

Ut **11** Benedikt, opát, spolupatrón Európy

St **12** Ján Gualbert, opát

Št **13** Henrich

Pi **14** Kamil z Lellis, kňaz

So **15** Bonaventúra, biskup, učiteľ Cirkvi

Ne **16 15. nedeľa v cezročnom období**

Po **17** Andrej Svorad a Benedikt, pustovni.

Ut **18** Fridrich

St **19** Zlatica (Aurea), panna, mučenica

Št **20** Apolinár, biskup

Pi **21** Vavrinc z Brindisi, kňaz, učiteľ Cirkvi

So **22** Mária Magdaléna

Ne **23 16. nedeľa v cezročnom období**

Po **24** Sarbel Makhluh, kňaz

Ut **25** Jakub, apoštol

St **26** Joachim a Anna, rodičia Panny Márie

Št **27** Gorazd a spoločníci

Pi **28** Nazarius a Celzus, mučeníci

So **29** Marta

Ne **30 17. nedeľa v cezročnom období**

Po **31** Ignác z Loyoly, kňaz